

Ruud Bos en John Scholte in Portugal

Het regende die vrijdag, toen wij van Schiphol met de TAP vertrokken naar het Portugese Amateurkampioenschap, dat gespeeld zou worden op de Estoril Golf-club, even buiten Lissabon.

Ruud Bos en ik (John Scholte) waren dit keer de gelukkigsten om in het voorseizoen een toernooi in de 'warmte' te spelen. Welnu, om maar meteen met een van de belangrijkste punten te beginnen: het was koud, wonderig, met elke dag wel regen en weinig zon. Aangezien Portugal 4 maanden geen water had gezien, snakte iedereen er naar behalve wij, want daar waren we niet voor gekomen. En regen in het zuiden van Europa betekent een wolkbreuk in Nederland.

De TAP was keurig op tijd. Michiel, de zoon van de familie Bos (geen familie van Ruud), waar wij zouden worden ondergebracht, stond ons op te wachten. De familie Bos woont in Linho, tegenover de 9 holes baan 'Estoril Sol' en circa 4 km van de Estoril baan. Het huis heet 'A-Giralda' en tot onze grote verrassing hadden wij het tuinhuisje geheel tot onze beschikking. Omdat wij in donker aankwamen, was onze verbazing des te groter toen wij de volgende morgen wakker werden, de luiken openden en uitzicht hadden op de 7e green met een prachtig berglandschap op de achtergrond.

Gewapend met onze 'pro quip' regenspaken speelden we bij wijze van kennismaking 's middags een locale wedstrijd waar ook alle buitenlandse gasten aan mee mochten doen. Ik had het genoegen om met de uiteindelijke kampioenen Antonio Dantas en de kersverse Portugese match-play-kampioen Joao do Santos te spelen. Joao maakte 71, Antonio 72 en ik 75 (5x3 putts). Van de tee speelden ze niet opvallend, maar zodra zij 70 meter van de green waren, was het vaste patroon up en down in 2. Ook de greens, die moeilijk te lezen waren door de *grain* (ook wel 'nap'), waren voor hen geen enkel probleem. Wel moet gezegd dat het hun homecourse is, maar tòch.

Antonio Dantas had na onze ronde geen tijd om wat te drinken, omdat hij weer op zijn post moest zijn: het beheren van de herenkledkamer!

Captainsdiner

Ruud speelde achter mij met de bekendste Portugese golfer, José Lara de Sousa e Melo. Deze heeft de laatste 15 jaar vele Europese amateurtoernooien op zijn naam gebracht, waaronder het Internationale Kampioenschap van Nederland (1971 op De Pan). Ruud maakte 76 (4x3 putts) en José 73. Onze indruk van de eerste dag was dat de greens heel moeilijk waren en de kortste slagen van 50 à 60

meter het belangrijkste zouden zijn. We zijn dan ook tot donker op de oefengreens gaan chippen.

's Avonds werden wij door Michiel en vriendin Kitty uitgenodigd om in Lissabon te eten in een beroemd Fado restaurant. Fado is een repertoire van klaagliederen, dat hoofdzakelijk door vrouwen wordt gezongen. Wanneer dit in een kleine ruimte ten gehore wordt gebracht, ga je er bijna zelf van huilen.

De volgende dag réveille om 7 uur en ook nu weer regende het. De oefenwedstrijd verliep niet bepaald gunstig voor ons. We hebben op vele manieren de baan gezien en zijn na de ronde op de driving-range drastisch aan mijn swing gaan sleutelen.

door John Scholte

De avond was een ideale gelegenheid voor het captains-diner. Portugal staat bekend om de zalige visrestaurants, die zeer goedkoop zijn, en met de auto van de familie Bos (ons voor de hele week welwillend afgestaan) reden we naar de Cascaise visafslag. Het was de eerste keer dat ik captain was en nog wel playing captain, zodat ik er niet onderuit kon komen om het hele team uit te nodigen. Gelukkig was Ruud de enige.

De daaropvolgende oefendag hebben wij benut om de baan zorgvuldig uit te passen. Toen onze gastheer van deze plannen hoorde, had hij op de ontbijttafel een meetlint van 25 meter lengte klaar gelegd. We kregen nu ook opeens met harde wind te maken. Zelfs een coltrui met trui was niet te veel om overdag te dragen. Terug van de baan bleek in ons tuinhuis de haard te branden. Niets was te veel voor onze 'tijdelijke ouders'. Ons onderkomen

was meer dan 200 jaar oud en werd vroeger gebruikt als locale kroeg voor de boeren. En ik maar denken dat wij elke avond zo naar drank roken...

Beiden gekwalificeerd

Na veel dagen van voorbereiding werd het dinsdag menens. De Nation's Cup stond op het programma en ik kan u zeggen dat wij mede dankzij de nieuwe Technische Commissie van de NGF, die ons in de winter in weer en wind 54 holes strokeplay-wedstrijden liet spelen, geladen waren om een goede score op de mat te leggen.

In de foursomes, die wij tegen Italië speelden, maakte Italië 69 en wij 72.

's Middags maakte Ruud 75 en ik 74 voor een totaal van 221 slagen, wat goed was voor een vierde plaats achter de zuidelijke landen Portugal, Italië en Spanje. Het viel ons op dat de caddies oranje jacks droegen met onze vlag op de rug geniet. Ik dacht dat zij dat speciaal voor ons hadden gedaan, maar later bleek dat alle caddies in oranje jacks liepen met de vlaggen van de respectievelijke landen. De informele cocktailparty in het clubhuis hebben wij tijdig verlaten, want morgen was er weer een grote dag.

Het regende andermaal pijpestelen toen wij opstonden, maar het plezier om met caddies te spelen is een grote troost, want anders kom je handen te kort. De eerste 18 holes van de 36 holes strokeplay kwalificatie voor het matchplay-toernooi werd die dag gespeeld. Ruud maakte een schitterende 71 met bogeys op de laatste 3 holes en ik... het was weer een van die dagen: 81 met 7 maal 3 putts en twee ballen out of bounds. Wat een spel! Doe je zo je best en dan gebeurt dit. Ruud

John Scholte speelde aanvankelijk wisselvallig, maar won later de 'taco consolacao'.

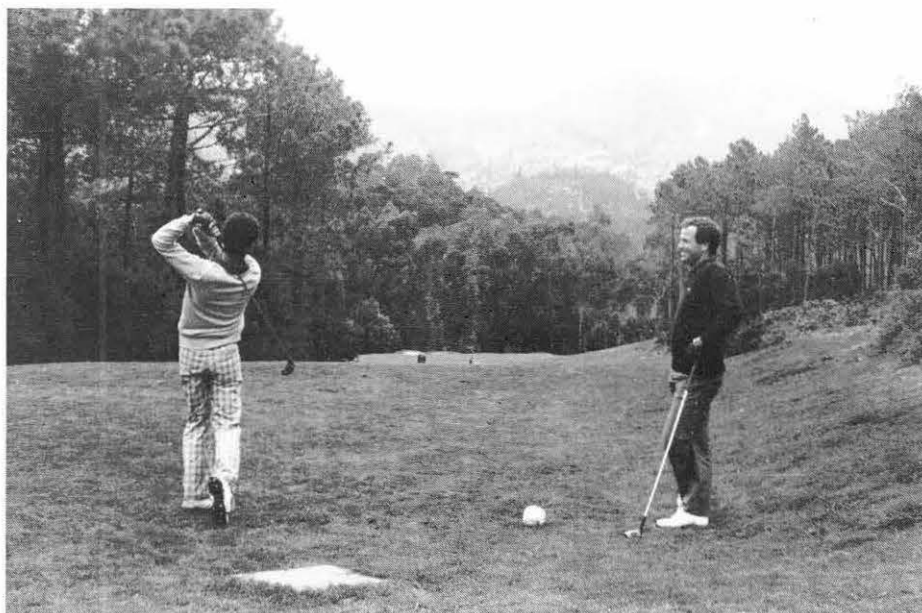
Ruud Bos, links en John Scholte, de twee Nederlandse vertegenwoordigers in het Internationale Amateurkampioenschap van Portugal.

stond 5e en ik 33ste van de 55 deelnemers. Er was nog hoop, want de eerste 32 gingen door. Maar dan zou ik wel onder de 75 moeten scoren, dus terug naar de oefenbaan en sleutelen aan de swing. De dag van het uur U was het eindelijk goed weer. Mijn caddie was andermaal niet komen opdagen, waardoor ik er helemaal alleen voor stond. Ik maakte 72 met een ander speelplan dan de vorige dag: veel ijzers van de tee en elke putt van 3, 4 meter veilig voor 2 putts spelen. Ruud begon met 2 double bogeys in de eerste 3 holes, maar bracht toch 77 binnen, goed voor de 12e plaats. Ik klom naar de 19e plaats. José Sousa e Melo had 82-77 gemaakt en kwalificeerde zich als voorlaatste. Julian Mayoral, een Spaanse international, werd eerste met 68-68, gevolgd door de Duitser Hübner met 72-69. Het diner, dat door Bernardo d'Orey Pinheiro bij hem thuis in Cascais werd aangeboden, was een waar sluitstuk van de strokeplayronde. Ruud deed aan verbroedering van alle landen, wat hem aardig lukte.

Consternatie

Hoe groot het verschil is tussen matchplay en strokeplay bleek de volgende dag. Het was koud en er stond veel wind met af en toe regen. Het hoefde alleen nog maar te sneeuwen om weer het gevoel te hebben in Nederland te zijn. Ruud heeft het uitstekend gedaan. De

eerste ronde overleefde hij met 1 up tegen Nigel Angus, waarna hij moest aantreden tegen de Portugese matchplay-kampioen Joao do Santos. Met par's en birdies over en weer rekende Ruud op de 19e hole met hem af. Over niveau gesproken. De Italiaan Alessandro Rogato droogde de

Ruud Bos haalde in Estoril de laatste acht.

Zweed Martin Frick af met 7 birdies in 11 holes. In de kwartfinale moest Ruud afmaken tegen de Belg Olivier Buysse. Met 3 putts op de 17e en een korte gemiste putt op de 18e kwam er een einde aan de story Mister Bos in Portugal.

Ik kwam in de eerste ronde uit tegen de plaatselijke greenkeeper Evaristo Paulino en dat heb ik geweten. Aan twee grote fouten heb ik mijn uitschakeling te 'danken'. De eerste fout kwam op de 10e hole toen ik 2 up stond en medelijden kreeg met mijn tegenstander nadat hij zijn bal in de rough sloeg. (Misschien kan ik toch maar beter gaan sjoelen of kaartjes verkopen voor Vak S van Feijenoord). Paulino ging birdies maken en ik 3 putts en zo stond ik 1 down op de 17e tee. En nu komt het. Op deze korte par-4 lag ik met twee slagen 3 meter van de pin en mijn tegenstander na drie slagen 2½ meter van de pin. Nadat ik mijn putt 30 cm ('dood') van de hole had geputt en de bal had gemerkt, slaagde Paulino erin zijn putt te maken. Hij liep weg en omdat ik in de veronderstelling was dat ik deze putt had gekregen – zoals bij soortgelijke putts in de hele partij het geval was geweest – pakte ik in gedachten aan de 18e hole mijn marker op. Terwijl wij van de green afliepen naar de 18e tee draaide hij zich om en zei dat hij de putt niet had gegeven. Dàg toernooi . . . ! Of je tegen een muur aan loopt. Hoe kon ik zo iets stoms gedaan hebben. Regels zijn regels, maar hoe is dat woord ook al weer – sportsmanship? Ik herinner me nog dat Ajef Knappert vorig jaar tijdens het vierlan-

den-toernooi zei nooit een hole te zullen claimen onder het motto 'Play fair'. In het clubhuis waren maar weinig mensen het met deze gang van zaken eens, maar het was nu eenmaal gebeurd. We zullen deze fout maar in het rijtje van 'Hale Irwin' beschrijven.

Huwelijksaanzoek

Gelukkig vond ik enige troost door het verliezerstoernooi, of mooier: de taco consolacao, te winnen. De finale van het hoofdtoernooi ging tussen Antonio Dantas en de ons niet bekende West-duitsers Ulrich Schulte. Bijgewoond door 150 mensen klaarde de Portugees het karwei met 4 en 2 over 36 holes. Bij de dames won de Spaanse Macarena Camponanes met 4 en 3 van de Engelse Kitrina Douglas.

Ter afsluiting werd 's avonds door de Portugese Federatie de prijsuitreiking en het galadiner in Hotel Palacio in Estoril gehouden. José Sousa e Melo, die even tevoren van de Minister van Sportzaken een medaille voor zijn verdiensten in golf had ontvangen, reikte met diezelfde minister de prijzen uit. Tijdens het diner was er een Portugese dame die met Ruud wilde trouwen. Na enig overleg tussen dessert en cognac met de captain zag hij toch maar af van het voorgenomen huwelijk. Hij wilde toch liever studeren en golfen. De dag voor het vertrek speelden we nog op Troia, ontworpen door Robert Trent Jones en een van de mooiste en moeilijkste banen die ik ooit gespeeld heb in Europa. Het lijkt wel of de hele baan uit bunkers bestaat.

In gedachten aan de geweldige week – dank aan Robbie van Erven Dorens voor zijn deel van de organisatie – landden wij op een regenachtig Schiphol. Al regent het volgend jaar op dit toernooi nog harder, dan willen Ruud en ik best wéér terug.